

Posudek vedoucího bakalářské práce Jana Hechta REŽIE DRUHÉHO PLÁNU NA PŘÍKLADECH FILMŮ RUMUNSKÉ NOVÉ VLNY

Když mi Jan Hecht sdělil téma a záměr zpracování své bakalářsky, zajásal jsem. Mám za to, že pro filmovou školu je vlastně ideální takovýto přístup k teoretické práci, který umožňuje zabývat se stejnou měrou teoretickou analýzou elementu, přítomného v takřka každém kinematografickém díle, a zároveň praktickou a "věcnou" stránkou jeho užití. Toto obohaceno navíc o reflexi z autorovy vlastní dosavadní praktické zkušenosti.

Koncepční práce s druhým plánem je, jak autor práce zmiňuje, totiž skutečně většinou zanedbávanou disciplínou. Přitom se nabízí nejen jeho samozřejmé užití jakožto realistického doplňku, ale také jako výrazně významotvorného prvku, který je schopen se natolik "emancipovat", že může být prvnímú plánu a práci s jehoobsahem rovnocenným spoluhráčem. A to jak v rovině dějové, tak v rovině symbolické. Nemluvě už o případech, kdy se vlastně sám stává dominantním prvkem vyjádření. Na teoretickou práci Jana Hechta jsem se posléze začal těšit o to víc, když jsem pozoroval, s jakou nenápadnou pečlivostí nakládá s druhým plánem ve svém bakalářském filmu.

Samotný text mě ovšem trochu zklamal. Je na něm poznat, že je šit docela horkou jehlou. Naštěstí ty nejokatější známky rychlého psaní se autorovi podařilo těsně před odevzdáním šikovně odstranit. Za větší slabinu považuji ovšem to, že slibné téma se nepodařilo zcela "vytěžit". Zvláště téma vzniku nového významu v druhém plánu, jakoby trochu v práci zanikalo, objeví se na dvou třech místech a čtenářova mysl zaplesá: nejúspěšněji u rozboru nádražní scény z filmu Na druhé straně kopců. Zbylé úvahy na toto téma jsou ale už jen schovány do příliš krátké kapitoly Další prvky práce s druhým plánem, která mi přijde bohužel velmi nedopracovaná. Jan se navíc vlastně nikdy neopře o příklady z filmové historie, kterými by doložil své, často zajímavé postřehy. Takže nezmnění zůstanou jak výrazní zástupci dějotvorného přístupu k práci s druhým plánem (jako např. Altman - který by se mohl velmi jednoduše vplížit i do kapitoly o odlišující funkci zvuku), tak podobně učebnicoví "druhoplánoví symbolikové" (jako např. Antonioni).

Nevyrovnaně také své přísliby naplňují části bakalářky, věnující se rozboru nakládání s komparesem v rumunských filmech: občas se totiž, po vcelku zajímavé sérii úvah, dostaneme v příkladech spíš jen k popisu toho "kdo kam jde s taškou". Jsem rád, že autor na závěr zařadil reflexi vlastních zkušeností s předmětem své analýzy, včetně těch, které vyhodnotil jako selhání. A vlastně bych o tom rád četl i víc.

Celkově mi tedy práce Jana Hechta přijde velmi přínosná, možná bohužel víc v příslibu, než ve výsledném naplnění. Nicméně jsem rád, že existuje, neboť tento typ bakalářky mi na Famu většinou chybí.

Proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji známku C.

Petr Marek